

Salaja, ali posle nekoliko nedelja je i tu ulicu izgubio. Ali je vice-predsednik ustaške države dobio ulicu u brojnim hrvatskim gradovima, i u Splitu. U Srbiji glavne ulice M. Tita uglavnom su zamenjene ulicama srpskih kraljeva. U Hrvatskoj HDZ režim poricao je da je bilo domaćeg fašizma. Time je trebalo rasteretiti emigraciju. Ako nije bilo fašizma, nije bilo ni antifašizma. Dilemu je rešila Tuđmanova formula na prvom kongresu HDZ 1990: "NDH nije bila samo obična kvislinška fašistička tvorevina već i izraz vekovne istorijske želje hrvatskog naroda za nezavisnom državom". Ova kontradiktorna formula zadovoljila je sve. Na komemoraciji Blajburškim žrtvama 1997. akademik D. Jelčić naglasio je da NDH vojska nije bila fašistička, već vođena idejom hrvatske države, a da je među ustašama bilo više antifašista nego među partizanima. Na proslavi 50 godina pobeđe nad fašizmom V. Pavletić, predsednik parlamenta, govorio je da je borba protiv fašizma "imala podršku celog hrvatskog naroda", a raniji predsednik parlamenta N. Mihanović je govorio da su "Hrvati bili prvi antifašisti u Evropi" (Gruden, Gabric, Buljan 1997). Naredna praktična posledica revizionizma bili su buldožerski napadi na spomenike. A danas je Hrvatska jedina zemlja u svetu sa legalno registrovanom partijom (HOP) koju je osnovao A. Pavelić, Hitlerov saveznik. Hrvatski revizionizam nije ostao nezapažen u svetu. U SAD Rajh spori Tuđmanov revizionizam u umanjivanju žrtava holokausta i pominje njegov pokušaj preimenovanja Jasenovca (Reich 1996). Ali, s druge strane Tuđmana slavi kalifornijski ultrakonzervativni časopis "Journal of Historical Review", vodeće glasilo međunarodne ultradesničarske i antisemitske struje "Holocaust Denier" koja negira i umanjuje nacističke žrtve. Časopis izlazi u Kaliforniji, a 1990-ih objavio je čak tri pohvalna priloga o revizionizmu F. Tuđmana (Weber 1992, Weber 1993, Gubić, 1993). U svim priložima sa uvažavanjem se govori o Tuđmanu kao istoričaru. Jedan kritički osvrt na Tuđmanov revizionizam se može naći u prilogu hamburškog pisca Rota (Roth 1997)

Osnovne teze radikalnog akademskog hrvatskog revizionizma su sledeće: u savremenoj hrvatskoj istoriji ustaše i komunisti bili su totalitarni pokreti, a HSS demokratski (Ivičević 1995, 489), Pavelićev režim je diktatura doduše sa rasnim zakonima, ali bez fašizma (Krišto 1995, 400; Jareb 1995, 410; Vujčić, 1998, 143), ustaški režim nije isto što i NDH, hrvatski narod se borio za državu, a ne za ustaški poredak ((Jelčić 1995, 521), "ustaški pokret nije gušio nego je zapravo poticao slobodu duha" (Jelčić 1995, 522), katoličku crkvu i Stepinca treba odvajati od ustaškog poretka jer "su ustaši bili nepovjerljivi prema katoličkoj crkvi, a svakako od samog početka prema zagrebačkom nadbiskupu Stepincu" (Krišto 1995, 462), "Stepinac je osvetlao obraz ne samo Katoličkoj crkvi nego i hrvatskome narodu" (Krišto, 1995, 473), "Stepinac je preuzeo na sebe ulogu prvog borca protiv ateističke ideologije KP... i odlučno ustao u odbranu bespravno uhićenih svećenika i laika ne gledajući na vjerske, ni na nacionalne, ni na društvene razlike među žrtvama" (Jandrić 1996, 385), (na sličan način je u Srbijirehabilitovan N. Velimirović), u Hrvatskoj je bio snažan antifašizam, a sisački partizanski odred je "prva vojna postrojba u Hrvatskoj, Jugoslaviji i okupiranoj Evropi i prva u ovom obliku" (Vujčić, 1998, 154), treba razlikovati demokratski antifašizam od komunističkog antifašizma koji je "ustvari nacionalni boljševički imperijalizam" (Vujčić, 1998, 116), "Jasenovac je ljaga Pavelićeve politike" (Jareb 1995, 412) u njemu je bilo oko 85.000 žrtava, od toga oko 50.000 Srba (Žerjavić, 1995, 556), otprilike toliko je bilo žrtava oko Blajburga i na "križnom putu" (Žerjavić 1995, 557), ukupni gubici Jugoslavije u Drugom svetskom ratu su oko milion ljudi, od toga Srba 530.000, Hrvata 192.000 itd. (Žerjavić 1995, 553), u socijalističkim državama "caruje totalitarna diktatura" (Vujčić 1995, 472), "Hebrang je nacionalno revolucionarstvo doveo do vrhunca i stekao gotovo legendarni status među